

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania A. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 września 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Apelacyjnego w (...)) na rzecz adwokata T. D. 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z odwołania A. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w przedmiocie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, oddalił apelację ubezpieczonej oraz orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Ubezpieczona zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W ocenie skarżącej istotne zagadnienie prawne polega na ocenie: „czy ocena pracowniczej niezdolności do pracy, w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i

rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w przypadku mnogości występujących u ubezpieczonego schorzeń wymaga przeprowadzenia dowodu z łącznej opinii lekarzy sądowych w rozumieniu art. 285 § 2 k.p.c. na okoliczność ustalenia, czy suma wszystkich schorzeń powoduje u ubezpieczonego niezdolność do pracy, czy też ocena ta może być dokonana bez sięgania po opinię łączną, w oparciu o jednostkową opinię biegłych lekarzy różnych specjalizacji, wykluczające występowanie niezdolności do pracy”. Skarżąca wskazała też na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów, którą wywołuje wskazane wyżej zagadnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno

zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawiona przez skarżącą kwestia nazwana przez nią istotnym zagadnieniem prawnym nie spełnia wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jak wskazano wyżej przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę

wydania zaskarżonego wyroku (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467).

Także odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego i wskazanej potrzeby wykładni przepisów prawnych przez Sąd Najwyższy, należy przypomnieć, że naruszenie przepisów postępowania stanowi podstawę skargi kasacyjnej tylko, gdy mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 marca 2012 r., I PK 185/11, LEX nr 1214540).

Argumentacja podnoszona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oderwana jest od stanu faktycznego, bowiem wskazane przez skarżącą istotne zagadnienie prawne nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nawet przyjmując najkorzystniejsze dla ubezpieczonej wymagania dotyczące standardu postępowania dowodowego w sprawach, w których wielość schorzeń utrudnia ustalenie stopnia naruszenia sprawności organizmu chorego, wskazane w wyroku Sądu Najwyższego z 26 lipca 2011 r., I UK 29/11, LEX nr 1026622, to uznać należy, że zostały one w sprawie spełnione. Wskazać chociażby można, że opinie lekarza medycyny pracy i kardiologa obejmują ocenę stanu zdrowia ubezpieczonej z uwzględnieniem wszystkich schorzeń.

Wszystkie podniesione okoliczności nie pozwalają na przyjęcie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, o abstrakcyjnym charakterze, mające znaczenie także dla innych spraw, którego rozstrzygnięcie jest konieczne w związku z wniesioną przez ubezpieczoną skargą kasacyjną. Powyższe dotyczy również podniesionej potrzeby wykładni przepisów.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 i 20 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 w związku z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

